

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl předsedkyní senátu Mgr. Blankou Vernerovou jako samosoudkyní v právní věci žalobce: **M. K.**, nar. XXXXX, bytem XXXXX, zast. JUDr. Janem Pavlokem, advokátem, se sídlem Praha 1, Na Příkopě 391/7, proti žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Praha 2, Vyšehradská 16, o zaplacení částky 445.200,- Kč s přísl.,

t a k t o :

- I. Žaloba, aby žalovaná byla povinna zaplatit žalobci 9,5% úrok z prodlení z částky 455.200,- Kč za dobu od 8.1..2007 do 30.6.2007 a 9,75% úrok z prodlení z částky 445.200,- Kč za dobu od 1.7.2007 do 8.7.2007, se **z a m í t á.**
- II. Žaloba, aby žalovaná byla povinna zaplatit žalobci částku 367.200,- Kč s 9,75% úrokem z prodlení za dobu od 9.7.2007 do 31.12.2007, s 10,5% úrokem z prodlení od 1.1.2008 do 12.2.2008 a za dobu od 13.2.2008 do zaplacení s ročním úrokem z prodlení ve výši, která v každém jednotlivém kalendářním pololetí trvání prodlení odpovídá v procentech součtu čísla 7 a výše limitní sazby pro dvoutýdenní repo operace České národní banky vyhlášené ve Věstníku České národní banky a platné vždy k prvému dni příslušného kalendářního pololetí, se **z a m í t á.**
- III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku 78.000,- Kč s 9,75% úrokem z prodlení za dobu od 9.7.2007 do 31.12.2007, s 10,5% úrokem z prodlení za dobu od 1.1.2008 do 12.2.2008 a za dobu od 13.2.2008 do zaplacení s ročním úrokem z prodlení ve výši, která v každém jednotlivém kalendářním pololetí trvání prodlení odpovídá v procentech součtu čísla 7 a výše limitní sazby pro dvoutýdenní repo operace České národní banky vyhlášené ve Věstníku České národní banky a platné vždy k prvému dni příslušného kalendářního pololetí, to vše do tří dnů od právní moci rozsudku.

- IV. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 25 894,40 Kč k rukám právního zástupce žalobce JUDr. Jana Pavloka, advokáta, a to do tří dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou podanou u zdejšího soudu domáhal poskytnutí přiměřeného zadostiučinění dle zákona č. 82/1998 Sb. a požadoval po žalované částku 445.200,- Kč, když tuto částku žalobce považoval za částku odpovídající nemajetkové újmě, která mu vznikla nepřiměřenou délkou řízení, jež bylo v minulosti vedeno u Okresního soudu v Pardubicích pod sp. zn. 9C 131/88 a následně u Okresního soudu v Chrudimi pod sp. zn. 4C 125/95, když ke dni podání této žaloby doposud shora uvedené řízení nebylo pravomocně ukončeno. Žalobce konkrétně v žalobě uváděl, že dne 16.června 1987 utrpěl pracovní úraz spočívající v závažném porušení levého kolenního kloubu. V souladu s tehdy platnými právními předpisy zahájil žalobce rozhodčí řízení a to dne 24.11.1987. Vzhledem k tomu, že ve věci nebylo rozhodčí komisí rozhodnuto, rozhodčí komise postoupila žalobcovu věc Okresnímu soudu v Pardubicích, kde bylo řízení vedeno pod sp. zn. 9C 131/88 a následně byla věc postoupena Okresnímu soudu v Chrudimi, kde bylo řízení nadále vedeno pod sp. zn. 4C 125/95. V souvislosti se samotným řízením pak žalobce v žalobě poukazoval na to, že předmětné soudní řízení trvá nepřiměřeně dlouhou dobu, v řízení docházelo opakovaně k neodůvodněným průtahům, na které si žalobce opakovaně stěžoval s tím, že i sám předseda Krajského soudu v Hradci Králové připustil, že k neodůvodněným průtahům při vyřizování věci skutečně dochází. V průběhu řízení, konkrétně pak dne 9.4.2004 podal žalobce stížnost k Evropskému soudu pro lidská práva a to s ohledem na skutečnost, že délka řízení je již skutečně zcela nepřiměřená. V této souvislosti žalobce také uváděl, že řízení má pro žalobce velký význam, neboť se touto žalobou domáhal náhrady škody na zdraví za utrpěný pracovní úraz, přičemž v této souvislosti žalobce poukazoval na to, že tento typ řízení je řízením, jež i judikatura Evropského soudu pro lidská práva považuje za řízení s velkým významem pro stěžovatele. V rámci žaloby pak žalovaný poukazoval i na to, že dle jeho přesvědčení se v daném případě nejednalo o nikterak právně složitou věc a že sama skutečnost, že ve věci byly vypracovávány znalecké posudky, je věcí zcela běžnou v případě, že je řízení vedeno o náhradu škody a ušlý výdělek. V souvislosti se samotným průběhem nalézacího řízení pak žalobce v rámci žaloby poukazoval na to, že nejenže docházelo k průtahům v tomto nalézacím řízení, ale následně pak došlo k situaci, kdy bylo ze zákona toto řízení přerušeno v důsledku prohlášení konkursu na žalovanou společnost. Za této situace tedy byla žalobcem podána u Krajského soudu v Hradci Králové žaloba vedená pod sp. zn. 45Cm 210/92, kterou se žalobce domáhal určení oprávněnosti pohledávky v celkové výši 630.905,- Kč. Rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové pak bylo rozhodnuto o tom, že se určuje oprávněnost pohledávky žalobce ve výši 150.320,- Kč do konkursního řízení úpadce s tím, že tento rozsudek byl následně odvolacím soudem – Vrchním soudem v Praze potvrzen. Protí shora uvedenému rozsudku pak podal žalobce dovolání, o kterém doposud nebylo rozhodnuto s tím, že tedy z tohoto vyplývá, že doposud ani nebylo ukončeno konkursní řízení. Co se pak týče částky požadované touto žalobou, jakožto přiznání zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu, žalobce ohledně výše požadované částky odkazoval na obdobná rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku s tím, že částky přiznávané Evropským soudem pro lidská práva se pohybují mezi částkou 1.000,- až 1.500,- EURO za rok trvání řízení (nikoli za rok průtahů) s tím, že tyto částky je možno navýšit s ohledem na význam řízení pro žalobce. V této souvislosti pak žalobce konkrétně poukazoval na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci Hezká proti České republice č. 43772/02, kdy uváděl, že v tomto případě se jednalo o obdobnou právní věc a v této věci bylo Evropským soudem

pro lidská práva přiznáno přiměřené zadostiučinění ve výši 13.000,- EURO. V souvislosti se svým požadavkem na přiznání finančního odškodnění za vzniklou nemajetkovou újmu pak žalobce uváděl, že před podáním této žaloby se žalobce dne 5.1.2007 obrátil se svou žádostí o náhradu nemajetkové újmy na Ministerstvo spravedlnosti. Ministerstvo spravedlnosti žalobci dne 6.4.2007 zaslalo přípis, ve kterém žalobci oznámilo, že přiznalo přiměřené zadostiučinění v penězích ve výši 162.000,- Kč. Protože však žalobce dospěl k závěru, že tato částka je částkou, která plně neodpovídá oprávněným požadavkům žalobce a to s odkazem jednak na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva a jednak i na ustanovení § 31a zákona č. 82/1998 Sb. v platném znění, podal žalobce ke zdejšímu soudu žalobu a žádal, aby soud rozhodl o povinnosti žalované zaplatit žalobci kromě vyplacené částky 162.000,- Kč ještě částku 445.200,- Kč.

Žalovaná navrhovala zamítnutí žaloby v plném rozsahu, když uváděla, že v daném případě již před zahájením tohoto soudního řízení v rámci mimosoudního projednání požadavku žalobce na náhradu nemajetkové újmy žalovaná konstatovala, že došlo k nesprávnému úřednímu postupu soudu při projednávání právní věci žalobce a že v souvislosti s tím žalovaná strana ještě před podáním žaloby přiznala žalobci částku 162.000,- Kč, kterou považuje za částku zcela přiměřenou konkrétním okolnostem případu, kdy při stanovení této částky žalovaná zohlednila kritéria uvedená v § 31a zákona č. 82/1998 Sb. Co se týče přiznané částky 162.000,- Kč poukazovala zejména strana žalovaná na to, že jak vyplývá z judikatury Evropského soudu pro lidská práva, zejména ve věci Apicella proti Itálii ze dne 29.března 2006, je přípustné, aby částky přiznávané na vnitrostátní úrovni byly podstatně nižší, než částky přiznávané Evropským soudem pro lidská práva a to zejména při zohlednění ekonomické situace dané země a zohlednění tohoto, že vnitrostátní prostředek nápravy a možnost jeho účinného uplatnění je vždy pro stěžovatele výhodnější a proto není třeba přiznávat odškodnění na úrovni odškodnění dříve přiznávaných Evropským soudem pro lidská práva. Dále žalovaná poukazovala i na to, že při svých úvahách o výši odškodnění zohlednila i tu skutečnost, že v dané právní věci se jednalo o právně i skutkově složitý spor, což mělo nepochybně i vliv na délku celého řízení, když v průběhu řízení bylo vypracovááno několik znaleckých posudků. Zásadní vliv na celkovou délku řízení mělo pak nepochybně i prohlášení konkursu na žalovaného, kdy za této situace dochází k přerušení nalézacího řízení ze zákona a je tedy zřejmé, že po tuto dobu, od prohlášení konkursu na žalovaného, nemohlo být v řízení dále pokračováno. V neposlední řadě pak žalovaná strana vyslovila názor, že nesouhlasí se specifikací doby zahájení předmětného řízení tak, jak učinil žalobce, když uváděl, že řízení bylo zahájeno již uplatněním nároku před rozhodčí komisí. V této souvislosti žalovaná strana uváděla, že je přesvědčena o tom, že délka řízení by měla být event. posuzována až od doby, kdy byla věc předána Okresnímu soudu v Pardubicích, tedy až ode dne 3.5.1988. Protože, jak je již výše uvedeno, žalovaná strana byla přesvědčena o tom, že částka, kterou přiznala žalobci v rámci mimosoudního projednání věci, je částkou zcela přiměřenou a odpovídající všem kritériím § 31a zákona č. 82/1998 Sb. v platném znění, navrhovala, aby žaloba byla po provedeném dokazování zamítnuta v plném rozsahu. Mimo to žalovaná poukazovala i na to, že pokud by soud event. přiznal žalobci další částku, jakožto zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu, pak je nedůvodně požadováno příslušenství k žalované částce, neboť příslušenství by event. mělo být přiznáno až po marném uplynutí šestiměsíční lhůty k mimosoudnímu projednání žádosti, která je stanovena zákonem č. 82/1998 Sb.

Z důkazů provedených v tomto řízení, zejména z obsahu spisu Okresního soudu v Chrudimi, sp. zn. C 125/95, který byl původně veden u Okresního soudu v Pardubicích, pod sp. zn. 9 C131/88, vzal soud za prokázáno, že dne 24.11.1987 bylo zahájeno ve věci

rozhodčí řízení, dne 23.12.1987 a 4.1.1988 požádala rozhodčí komise žalobce o doplnění návrhu, které bylo zasláno dne 14.1.1988, následně komise požádala o vyjádření závodního lékaře a dne 21.3.1988 byla podána žádost o odborný posudek. Protože komise ve věci nerozhodla, dne 3.5.1988 došlo k postoupení návrhu žalobce Okresnímu soudu v Pardubicích. Dne 2.6.1988 se u OS Pardubice konalo jednání ve věci, které bylo odročeno na 21.6.1988, kde opětovně bylo jednáno. Následně dne 5.8.1988 došlo k ustanovení znalce s tím, že soud zároveň požádal o zapůjčení zdravotní dokumentace. Dne 8.12.1988 došlo k předání znaleckého posudku do spisu. Následně dne 21.3.1989 byl ve věci vyslechnut znalec dožádaným soudem. Další ústní jednání se konalo dne 6.4.1989. S ohledem na průběh dokazování pak v době od května do srpna 1989 byly ve spise činěny opětovné žádosti o poskytnutí zdravotní dokumentace a další ústní jednání ve věci proběhlo dne 19.10.1989 a 2.11.1989. Při tomto jednání byl vyhlášen první rozsudek ve věci. Proti rozsudku podal odvolání žalovaný, a to dne 18.12.1989 a žalobce podal odvolání dne 20.12.1989. Dne 28.2.1990 bylo vydáno Krajským soudem v Hradci Králové usnesení, kterým byl shora uvedený rozsudek zrušen. Dne 4.5.1990 byl ustanoven nový znalec, který požádal o prodloužení lhůty k vypracování znaleckého posudku a to opakovaně s tím, že v meziobdobí byly soudem činěny dotazy na znalce, zda znalecký posudek je již vypracován. Znalecký posudek byl předán dne 14.11.1990. Proti znaleckému posudku doručenému stranám byly podány námitky a to v listopadu 1990 s tím, že dne 18.2.1991 požádal soud o výslech znalce dožádaným soudem. V únoru 1991 podal žalobce návrh na nařízení dalšího znaleckého posudku. Dne 10.4.1991 byl vyslechnut dožádaným soudem znalec a žalobce byl vyzván k doplnění důkazů. Dne 13.6.1991 proběhlo další jednání soudu. Opětovně docházelo k vyžádání zdravotní dokumentace. Dne 7.10.1991 bylo vydáno usnesení o ustanovení znalce s tím, že se tentokrát jednalo o Fakultu všeobecného lékařství. Znalecký posudek byl soudu předán dne 9.1.1992, rozeslán účastníkům, kteří podali proti znaleckému posudku námitky. Dne 12.6.1992 byl proveden výslech znalce dožádaným soudem a dne 10.7.1992 nařízeno jednání na den 8.10.1992. Jednání bylo odročeno za účelem doložení výdělku žalobce. Dne 18.11.1992 bylo ze strany žalované předloženo návrh na smír, na který bylo reagováno ze strany žalobce dne 25.1.1993 tak, že žalobce požadoval proplacení vyšší částky, a smír tedy uzavřen nebyl. Dne 3.6.1993 byl u ústního jednání vyhlášen další rozsudek soudu prvního stupně ve věci. Proti rozsudku dne 3.6.1993 bylo podáno odvolání, které bylo doplněno odůvodněním ze dne 16.8.1993. Věc byla předložena odvolacímu soudu dne 10.9.1993 a dne 3.2.1994 odvolací soud ve věci jednal a bylo vydáno usnesení o zrušení rozsudku soudu prvního stupně. Dne 25.5.1994 proběhlo další ústní jednání před soudem prvního stupně, při kterém se strany pokusily o dohodu. Dne 27.9.1994 došlo k dalšímu ustanovení znalce, tentokrát z oboru ekonomika s tím, že znalec následně sdělil, že žádaný znalecký úkon není jeho specializací. V meziobdobí pak došlo k vydání usnesení o přikázání věci Okresnímu soudu v Chrudimi s tím, že rozhodnutí bylo vydáno dne 28.4.1995. Dne 4.7.1995 byl spis postoupen OS Chrudim a dne 4.9.1995 OS Chrudim vyzval žalobce k doplnění důkazů. Dne 14.9.1995 a dne 27.10.1995 žalobce tyto důkazy doplnil a Okresní soud v Chrudimi rozhodl o ustanovení znalce na výpočet ušlého výdělku. Následně následovala urgence o vyhotovení znaleckého posudku, žádost znalce o upřesnění znaleckého posudku z dubna 1996 sdělení soudu znalci z dubna 1996, urgence znalci z června 1996, žádost znalce o prodloužení lhůty do srpna 1996 s tím, že znalecký posudek byl předložen v říjnu 1996. Následně byly podány ze strany žalobce námitky ke znaleckému posudku a to dne 28.11.1996. Dne 23.1.1997 došlo písemné vyjádření znalce k těmto námitkám. Následně žalobce požádal o výslech znalce dožádaným soudem. Soud požádal o výslech dožádaným soudem s tím, že výslech měl být proveden 18.3.1997, avšak s ohledem na v meziobdobí písemné vyjádření znalce byl spis zaslán zpět k procesnímu soudu. Dne 4.6.1997 proběhlo ústní jednání, v rámci kterého bylo účastníky řízení učiněno nesporným, že v meziobdobí došlo k zaplacení záloh na náhradu

škody na zdraví a ušlého výdělku v částce 70.000,- Kč. Tohoto dne byla učiněna výzva žalobci k doložení stejnopisu vyjádření výhrad ke znaleckému posudku, které byly doručeny znalci dne 16.9.1997. Dne 30.9.1997 byla podána soudem žádost dožádanému soudu o výslech znalce. Písemné vyjádření znalce bylo zasláno dne 4.10.1997. Následovaly dotazy soudu na Ministerstvo práce a sociálních věcí ohledně způsobu použití valorizace ušlého výdělku u žalobce s tím, že Ministerstvo spravedlnosti odpovědělo přípisem ze dne 17.11.1997 a 7.1.1998. Dne 4.1.1998 požádal žalobce o rozšíření žaloby na částku 240.000,-Kč poníženou o 70.000,- Kč z důvodu částečné úhrady. Dne 28.1.1998 se konalo jednání ve věci, dne 30.1.1998 byl vyhlášen třetí rozsudek ve věci. Proti rozsudku bylo podáno odvolání ze strany žalobce a dne 9.3.1998 a ze strany žalovaného dne 10.3.1998. Dne 30.3.1998 došlo k předložení věci krajskému soudu k rozhodnutí. Ústní jednání bylo nařízeno na den 15.9.1998. Následně bylo odročeno z důvodu toho, že strany chtěly mimosoudně jednat. Nový soudce krajského soudu převzal spis dne 4.1.1999, učinil dotaz na zúčastněné strany, zda došlo k mimosoudnímu vyřešení věci a s ohledem na to, že bylo sděleno, že nikoli, bylo na den 20.4.1999 nařízeno odvolací jednání. Při tomto odvolacím jednání bylo stranou žalovanou sděleno, že dne 30.3.1999 byl prohlášen konkurs na žalovaného. Z usnesení ze dne 9.3.1999 č.j. 43 K 233/98-259 s doložkou právní moci dne 30.3.1999 vzal soud za prokázáno, že byl na majetek dlužníka - Továrny mlýnských strojů a.s., prohlášen konkurs. Ze strany účastníků řízení bylo učiněno nesporným, že konkursní řízení doposud neskočilo.

Z dalších důkazů provedených v tomto řízení a to zejména z rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové č.j. 45Cm 210/99-143, z rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, č.j. 45 Cm 210/99-106, z rozsudku Vrchního soudu v Praze č.j. 4Cmo 238/2004-163 a z dovolání podaného žalobcem k Nejvyššímu soudu ČR ze dne 16.1.2006 vzal soud za prokázáno, že v důsledku prohlášení konkursu na společnost Továrny mlýnských strojů, a.s. a v důsledku neskončeného řízení ve věci sp. zn. 4C 125/95 u OS Chrudim, žalobce zahájil před Krajským soudem v Hradci Králové pod sp. zn. 45Cm 210/99 řízení o určení oprávněnosti pohledávky žalobce přihlášené do konkursního řízení. O tomto nároku žalobce bylo rozhodnuto rozsudkem jednak tak, že se určuje oprávněnost pohledávky žalobce ve výši 150.320,- Kč a dalším rozsudkem v téže věci byl nárok žalobce na určení oprávněnosti pohledávky v celkové výši 630.950,- Kč zamítnut. Následně pak bylo ve věci rozhodováno Vrchním soudem v Praze a to pod č.j. 4Cmo 238/2004-163 tak, že rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, č.j. 45 Cm 210/99-106 byl ve spojení s rozsudkem č.j. 45 Cm 210/99-143 potvrzen. Proti tomuto rozhodnutí Vrchního soudu v Praze podal žalobce dovolání k Nejvyššímu soudu ČR a to dne 16.1.2006, o kterém však doposud nebylo rozhodnuto.

Dopisem žalobce předsedovi Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 23.6.1998 ve spojení s odpovědní předsedy krajského soudu žalobci ze dne 29.6.1988 a dále z odpovědi předsedy krajského soudu žalobci ze dne 13.1.1999, z odpovědi místopředsedy Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 16.11.1999 a z podání žalobce předsedovi soudu ze dne 24.8.2001 ke sp. zn. 45 Cm 210/99 vzal soud za prokázáno, že dne 23.6.1998 zaslal žalobce předsedovi krajského soudu stížnost na průtahy v řízení s žádostí o urychlené vyřízení věci. Na tuto stížnost bylo předsedou Krajského soudu v Hradci Králové reagováno tak, že připustil, že řízení trvá již velmi dlouho, avšak odkazoval na mimořádnou skutkovou a právní komplikovanost věci s tím, že přislíbil dohled nad dalším postupem ve spisu a zároveň upozornil žalobce na neobsazenost občansko-právního úseku krajského soudu. Následně pak předseda krajského soudu dodatkem ze dne 13.1.1999 sdělil žalobci, že v meziobdobí po předložení spisu s odvoláními krajskému soudu došlo k výměně předsedy odvolacího soudu s tím, že spis byl nově přidělen až 1.ledna 1999 nové soudkyni odvolacího soudu. Na tento přípis pak reagoval žalobce dopisem ze dne 20.1.1999, kterým osvětloval předsedovi

krajského soudu průběh jednání ve shora uvedené věci před krajským soudem, zejména pak jednání strany žalované, které vzbuzuje v žalobci důvodnou obavu ohledně vymahatelnosti jeho požadavku na odškodnění pracovního úrazu. Dalšími, výše uvedenými listinami pak bylo prokázáno, že žalobce podával stížnosti i do konkursního řízení vedeného pod sp. zn. 43K 233/98 a do řízení vedeného u Krajského soudu v Hradci Králové pod sp. zn. 45Cm 210/99.

Z žádosti žalobce o poskytnutí přiměřeného zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu v penězích ze dne 5.1.2007 (omylem datováno 2006 – vysvětleno právní zástupkyní při ú.j.) ve spojení s odpovědí Ministerstva spravedlnosti ze dne 5.4.2007, vzal soud za prokázáno, že žalobce dne 5.1.2006 sepsal žádost o poskytnutí zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu, když touto žádostí žádal o poskytnutí přiměřeného zadostiučinění v celkové částce 962.850,- Kč. Tuto žádost obdrželo Ministerstvo spravedlnosti dne 8.1.2007, přičemž následně dopisem ze dne 5.4.2007 informovalo žalobce o tom, že po projednání věci dospělo k závěru, že v jeho právní věci došlo k nesprávnému úřednímu postupu, tedy nepřiměřené délce soudního řízení a z tohoto důvodu mu Ministerstvo spravedlnosti poskytne jako částku odškodnění za vzniklou nemajetkovou újmu částku 162.000,- Kč. Obdržení žádosti žalobce Ministerstvem spravedlnosti dne 8.1.2007 pak bylo ze strany žalobce učiněno nesporným.

Zprávou Fakultní nemocnice v Motole, I.ortopedické kliniky ze dne 27.7.2007 pak vzal soud za prokázáno, že i v současné době je žalobce sledován na ortopedické klinice s tím, že se jedná o stav po úrazu kolena a je indikován na implantaci TEP kolenního kloubu.

Pokud pak soud v řízení zamítl návrhy na doplnění dokazování a to výslechem žalobce a provedením důkazu obsahem spisu Krajského soudu v Hradci Králové sp. zn. 43K 233/98 a spisem Krajského soudu v Hradci Králové sp. zn. 45Cm 210/99, soud tak učinil s ohledem na nadbytečnost provádění těchto důkazů, když délka řízení, jakož i další pro právní posouzení věci významné skutečnosti již byly prokázány důkazy shora uvedenými, přičemž tyto další navrhované důkazy by v daném případě již neměly vliv na právní hodnocení této věci.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti, které vzal soud za prokázané, dospěl k tomuto závěru o skutkovém stavu věci: Dne 24.11.1998 bylo před rozhodčí komisí zahájeno řízení o odškodnění pracovního úrazu žalobce. Následně dne 3.5.1988 došlo k postoupení návrhu Okresnímu soudu v Pardubicích, kde byla věc vedena pod sp. zn. 9C 131/88. Následně byla věc postoupena Okresnímu soudu v Chrudimi, kde byla nadále vedena pod sp. zn. 4 C 125/99. V průběhu řízení proběhla řada jednání soudu. V rámci řízení byly vypracovány tři znalecké posudky. Ve věci bylo opakovaně rozhodováno soudem prvního i druhého stupně s tím, že v průběhu řízení, konkrétně v březnu 1999 došlo k přerušení řízení ze zákona a to v důsledku prohlášení konkursu na majetek společnosti Továrny mlýnských strojů, a.s., tedy žalovaného ve výše uvedeném řízení. Protože doposud konkursní řízení nebylo skončeno, nebylo doposud skončen ani řízení ve výše uvedené právní věci, když však v meziobdobí, v důsledku prohlášení konkursu a toho, že do prohlášení nebylo shora uvedené řízení skončeno, žalobce podal žalobu na určení pravosti pohledávky, když pravost pohledávky v tomto řízení byla žalobci přiznána co do částky 150.320,- Kč, a co do částky 630.905,- Kč byla zamítnuta s tím, že však proti pravomocnému rozhodnutí Vrchního soudu v Praze bylo podáno žalobcem dovolání, o kterém doposud nebylo rozhodnuto, což je i jedním z důvodů doposud neskončeného konkursního řízení proti úpadci. V průběhu samotného nalézacího řízení pak docházelo k určitým časovým prodlevám při vyřizování věci, když v některých obdobích věc nebyla vyřizována zcela plynule. Během vedeného řízení

podával žalobce stížnosti předsedovi soudu (krajského soudu), jimiž se domáhal, aby v řízení bylo plynule pokračováno. Tyto stížnosti se týkaly jak původního nalézacího řízení, tak i řízení konkursního i incidenční žaloby. V lednu roku 2007 se žalobce se svým požadavkem na náhradu nemajetkové újmy obrátil na Ministerstvo spravedlnosti, které konstatovalo porušení žalobcova práva na rozhodnutí věci v přiměřené době a přiznalo žalobci odškodnění ve výši 162.000,- Kč, když tuto částku považovalo za částku odpovídající všem kritériím stanoveným zákonem č. 82/1998 Sb. s přihlédnutím k příslušné judikatuře Evropského soudu pro lidská práva.

Podle ustanovení § 1 zákona č. 82/1998 Sb. stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci.

Podle ustanovení § 3 písm. a) zákona č. 82/1998 Sb. stát odpovídá za škodu, kterou způsobily státní orgány.

Podle ustanovení § 5 zákona č. 82/1998 Sb. stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě. Právo na náhradu škody má ten, jemuž byla nesprávným úředním postupem způsobena škoda.

Podle § 31a zákona č. 82/1998 Sb. bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. V případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí nebo podle § 22 odst. 1 věty druhé a třetí, přihlédne se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména za a) k celkové délce řízení, za b) ke složitosti řízení, za c) k jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobitelných odstranit průtahy v řízení, za d) k postupu orgánů veřejné moci během řízení a za e) k významu předmětu řízení pro poškozeného.

S ohledem na všechna shora citovaná zákonná ustanovení a skutečnosti, které soud vzal v řízení za prokázané, event. které byly účastníky řízení učiněny nespornými, dospěl soud k závěru, že v rámci řízení vedeného původně u Okresního soudu v Pardubicích pod sp. zn. 9C 131/88 a později u Okresního soudu v Chrudimi pod sp. zn. 4C 125/95 došlo k nesprávnému úřednímu postupu, konkrétně k porušení povinnosti vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě. Při posuzování této právní věci se soud jednak zabýval celkovou délkou řízení a jednak tím, zda v průběhu výše uvedeného řízení došlo k průtahům ve vyřizování věci. V tomto směru je třeba konstatovat, že po provedeném dokazování má soud za prokázané, že celkovou délku řízení, kterou soud v souladu s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva počítá ode dne 18.března 1992, tedy ode dne, kdy Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod je závazná i pro Českou republiku, je třeba hodnotit jako nepřiměřenou. Rozhodné období pro posouzení délky řízení bylo tedy soudem počítáno ode dne 18.března 1992 do dne vyhlášení rozsudku v této právní věci, tedy do dne 12.února 2008, když k tomuto dni řízení ve věci vedené u OS v Chrudimi pod sp. zn. 4C 125/95 nebylo

pravomocně skončeno. Z výše uvedeného je tedy zřejmé, že relevantní období trvalo téměř 16 let, přičemž, ačkoliv před 18.březnem 1992 shora uvedená úmluva nebyla ve vztahu k žalované účinná, soud při úvahách ohledně posuzování celkového nároku žalobce uplatněného v tomto řízení pochopitelně přihlédl k tomu, že řízení bylo prakticky žalobcem zahájeno již v listopadu 1987, tedy v době, kdy žalobce uplatnil s ohledem na tehdy platnou právní úpravu svůj nárok nejprve u rozhodčí komise s tím, že následně dne 3.května 1998 byla věc postoupena Okresnímu soudu v Pardubicích. Již ze samotné shora uvedené skutečnosti, tedy délky relevantní doby pro posouzení trvání řízení v celkové délce téměř 16 let a při zohlednění skutečnosti, že řízení bylo již zahájeno v podstatě koncem listopadu roku 1987, je třeba konstatovat, že již ze samotných těchto zjištění je zcela zřejmé, že v daném případě došlo jednoznačně k porušení žalobcova práva na rozhodnutí jeho právní věci v přiměřené době a to i přesto, že od roku 1999 (od 30.března 1999) je shora uvedené řízení ze zákona přerušeno v důsledku prohlášení konkursu na žalovaného ve výše uvedeném řízení. Toto přerušování řízení, které je dáno konkursním řízením totiž nic nemění na skutečnosti, že řízení ve věci doposud nebylo skončeno a přestože toto přerušování řízení nelze klást přímo za vinu žalované, je třeba k tomuto přerušování přesto přihlížet, neboť se jedná o zákonné přerušování, které nemohlo být ze strany žalobce žádným způsobem ovlivněno. Jak již je tedy shora uvedeno, již při tomto zjištění lze konstatovat, že došlo k porušení žalobcova práva na rozhodnutí v přiměřené době.

Mimo to se soud zabýval i tím, zda v průběhu řízení došlo k průtahům ve vyřizování věci. K tomu soud uvádí, že ačkoliv nelze konstatovat, že by v průběhu řízení bylo zaznamenáno delší časové období, kdy by soud skutečně ve věci nekonal, přesto lze vysledovat v průběhu řízení určité prodlevy při vyřizování věci a to zejména v souvislosti s rozhodnutím o odvolání do rozsudku soudu prvního stupně, který byl vydán v roce 1988 a odvolacím soudem o něm bylo rozhodnuto až v roce 1999, když porušení plynulosti řízení v tomto období lze vyvodit jednak ze samotného obsahu výše uvedeného spisu a jednak i z důkazů předložených v tomto řízení, zejména ze stanoviska předsedy Krajského soudu v Hradci Králové ke stížnosti podané žalobcem. Ačkoliv z obsahu tohoto přípisu vyplývá, že jisté prodlevy v činnosti krajského soudu byly zřejmě dány neobsazeností soudu v té době a event. dalšími objektivními okolnostmi (odchod zákonného soudce k jinému soudu), je třeba konstatovat, že s ohledem na objektivní odpovědnost státu, která je v tomto řízení dána, je nerozhodné, zda prodlevy v řízení byly způsobeny subjektivními či objektivními okolnostmi a proto soud dospěl v daném případě k závěru, že v daném případě při vyřizování věci došlo k určité prodlevě, za kterou zodpovídá stát. Při kombinaci těchto zjištění, tedy zcela zjevně nepřiměřené délky řízení (rozhodná doba téměř 16 let s přihlédnutím k celkové době vedení řízení téměř 20 let) a určité prodlevy při vyřizování věci soudy, dospěl soud k závěru, že z těchto důvodů je tedy na místě konstatovat, zejména s ohledem na délku řízení, že v daném případě nestačí konstatování porušení žalobcova práva na rozhodnutí věci v přiměřené době, ale že je třeba žalobci přiznat přiměřené zadostiučinění v penězích za vzniklou nemajetkovou újmu.

Při stanovení výše odškodnění pak soud přihlížel ke kritériím stanoveným v § 31a zákona č. 82/1998 Sb., tedy hodnotil, jak celkovou délku řízení, která je již rozebírána výše, tak i složitost řízení a chování žalobce. Soud též hodnotil postup orgánů veřejné moci a význam předmětu řízení pro poškozeného. V tomto směru je třeba konstatovat, že co se týče složitosti řízení dospěl soud po provedení dokazování k závěru, že je možno ztotožnit se s názorem strany žalované, že se jednalo o řízení svou povahou skutkově i právně složitější a to zejména za situace, kdy žalobou bylo požadováno odškodnění za pracovní úraz a náhrada ušlého výdělku, kdy k oběma těmito skutečnostem bylo nutno vypracovávat znalecké posudky

s tím, že ohledně zdravotního stavu byly vypracovávány dokonce dva znalecké posudky. Situace pak byla komplikována i skutečností, že, jak vyplývá z obsahu spisu, zdravotní dokumentace nebyla zcela kompletní a proto bylo i pro znalce velmi složité zpracovávat znalecké posudky a zaujmout jednoznačné stanovisko k odborným otázkám zadaným soudem, zejména za situace nedostatečné zdravotnické dokumentace z minulosti před pracovním úrazem. Ve vztahu ke znaleckému posudku vypracovávanému z oboru ekonomika, je pak třeba konstatovat, že i zde byla situace v řízení taktéž komplikována a to z důvodu nejednotného výkladu způsobu užití valorizace ušlého výdělku žalobce a to v souvislosti s opakovanými změnami způsobu výpočtu těchto částek. V tomto směru je však třeba konstatovat, že ačkoliv soud posoudil věc jako poměrně složitou jak po právní, tak i skutkové stránce, tato složitost věci však v daném případě nemůže odůvodňovat skutečnost, že řízení doposud nebylo skončeno. Dále se soud zabýval i otázkou toho, zda si žalobce délku řízení částečně nezavinil svým chováním. V tomto směru soud dospěl k závěru, že žalobce nemá podíl na celkové délce řízení, když nelze říci, že využívání opravných prostředků, podávání návrhů na doplnění dokazování či námitek vůči vypracovaným znaleckým posudkům, by mohlo být hodnoceno jako ztěžování postupu řízení, neboť se jedná o postup, na který má žalobce, jako účastník řízení, právo a využití těchto práv nelze přičítat k jeho tíži. Mimo to ve prospěch žalobce soud hodnotil tu skutečnost, že v průběhu řízení se žalobce dostupnými prostředky domáhal toho, aby řízení bylo pokud možno rychleji vyřizováno a to tím, že podával stížnosti předsedovi Krajského soudu v Hradci Králové a to jak na průběh výše uvedeného řízení, tak i na průběh řízení souvisejících – konkursní řízení a řízení o incidenční žalobě. Ve prospěch žalobce při rozhodování o výši poskytnutého přiměřeného zadostiučinění pak soud hodnotil i význam řízení pro žalobce, když obecně lze konstatovat, že řízení o náhradu škody z pracovního úrazu a o náhradu ušlého výdělku je třeba považovat v souladu s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva za řízení, které má z pravidla velký význam pro žalobce. Na druhou stranu však v tomto konkrétním případě soud částečně při svém rozhodování zohlednil, že, jak vplynulo z obsahu spisu, v průběhu nalézacího řízení bylo ze strany žalovaného dobrovolně plněno, a to částka 70.000,- Kč, z čehož je možno dovodit, že tímto částečným plněním tedy byl žalobce částečně se svým nárokem uspokojen a to již v průběhu řízení.

Dále soud při rozhodování o výše přiměřeného zadostiučinění přihlédl také k tomu, že ještě před podáním žaloby byla ze strany žalované přiznána žalobci dobrovolně jako přiměřené zadostiučinění částka 162.000,- Kč, takže soud při svých úvahách o výši přiměřeného zadostiučinění tuto částku zohlednil. Po shora uvedeném hodnocení věci na základě výše uvedených kritérií, tedy dospěl soud k závěru, že při odškodnění nemajetkové újmy sice žalovaná postupovala v zásadě správným způsobem, když odškodnění žalobci přiznala, avšak soud dospěl k závěru, že žalovaná strana dostatečným způsobem nezhodnotila všechna výše uvedená kritéria a zejména pak dostatečně nepřihlédla k judikatuře Evropského soudu pro lidská práva. V této věci je třeba konstatovat, že se soud ztotožnil s názorem strany žalobce o tom, že při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění by mělo být z této judikatury vycházeno. Pokud tedy v této souvislosti žalobce poukazoval na rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva, 5.sekce ve věci Hezká proti Česká republika ze dne 23.května 2006, když v této souvislosti žalobce upozorňoval na to, že se jednalo o obdobný případ, kde též byla požadována náhrada škody z pracovního úrazu vzniklého v roce 1987, přičemž rozhodné období štrasburský soud stanovil jako 13leté a za situace, a kdy dále přihlédl k tomu, že již v minulosti řízení před soudem probíhalo a kdy zhodnotil význam řízení, jakož i další kritéria přiznal žalobkyni částku 13.000 EURO, pak je zdejší soud přesvědčen o tom, že tento rozsudek je v zásadě použitelný i na tuto projednávanou věc, kdy jednotlivá kritéria rozhodná pro posouzení věci byla v zásadě v obou řízeních obdobná. Je sice pravdou, že v řízení ve věci

Hezká probíhalo před třemi stupni soudní soustavy, přičemž řízení ve věci žalobce pouze ve dvou stupních soudní soustavy, na druhou stranu však je třeba konstatovat, že ve věci Hezká byly v průběhu řízení zaznamenány podstatně delší časové prodlevy mezi jednotlivými úkony, zatímco u žalobce se jednalo spíše o narušení kontinuity řízení, než o jednoznačně identifikovatelný průtah. Mimo to pak v řízení týkajícím se žalobce, jak je již výše uvedeno, došlo k částečnému plnění ze strany žalované a proto význam řízení pro žalobce za situace, kdy poskytnutím částky 70.000,- Kč prakticky došlo k plnému odškodnění pracovního úrazu a částečnému odškodnění náhrady za ušlý výdělek, je sice nadále třeba hodnotit jako vyšší, avšak ne natolik jako za situace, kdy by nebyla vyplacena žádná částka. Proto soud tedy dospěl k závěru, že v zásadě lze vycházet z výše uvedeného rozhodnutí při stanovení přiměřeného zadostiučinění, které by mělo být žalobci poskytnuto. Na druhou stranu však soud přihlédl i k dalším rozhodnutím Evropského soudu pro lidská práva a to zejména k rozhodnutí Apicella proti Itálii ze dne 29.března 2006, ze kterého lze vyvodit, že Evropský soud pro lidská práva plně akceptuje, že částky přiznávané na vnitrostátní úrovni mohou být nižší, než částky přiznávané na základě článku 41 úmluvy, neboť využití vnitrostátního prostředku nápravy představuje pro stěžovatele vždy dostupnější a snadnější způsob jak dosáhnout náhrady újmy způsobené nepřiměřenou délkou řízení a zároveň je možné při stanovení těchto částek na vnitrostátní úrovni lépe odrazit životní úroveň v dané zemi. Za těchto okolností tedy soud dospěl k závěru, že v daném případě vycházejí ze započitatelné délky řízení 16 let, je přiměřené stanovit jako odškodnění vzniklé nemajetkové újmy žalobci při zohlednění všech již výše rozebíraných kritériích částku 240.000,- Kč odpovídající tedy částce asi 9.600 EURO při současném kursu 25,- Kč za jedno EURO. Proto soud tedy při zohlednění toho, že strany žalované již žalobci byla vyplacena částka 162.000,- Kč dospěl k závěru, že v tomto řízení je důvodné přiznat žalobci ještě částku 78.000,- Kč. Pokud se pak jedná o přiznání příslušenství, soud se v tomto směru ztotožnil s námitkou strany žalované, že příslušenství je možno v souladu s příslušnými ustanoveními zákona č. 82/1998 Sb. (§ 15) přiznat až ode dne marného uplynutí šestiměsíční lhůty pro projednání nároku Ministerstvem spravedlnosti. Protože pak v řízení bylo prokázáno a účastníky řízení učiněno nesporným, že žádost o náhradu škody byla žalobcem uplatněna u žalované dne 8.1.2007, je zřejmé, že teprve dnem 9.7.2007 se žalovaná dostala do prodlení se zaplacením částky přiznané v tomto řízení jako náhrady nemajetkové újmy. Proto tedy pod bodem III. výroku rozsudku soud přiznal žalobci nárok na zaplacení částky 78.000,- Kč s příslušenstvím ode dne 9.7.2007 do zaplacení s tím, že výše tohoto příslušenství pak soud určil v souladu s žalobním petitem a vládním nařízením č. 142/1994 Sb. v platném znění, když rozsudečný výrok byl formulován na základě doporučujícího stanoviska občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ČR evidovaného pod sp. zn.Cpjn 202/2005. Pod bodem I. a II. pak byla žaloba částečně zamítnuta a to jednak co do rozsahu požadavku žalobce na zaplacení částky 367.200,- Kč, když zaplacení této částky jakožto poskytnutí zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu soud nepovažoval za důvodné, stejně tak jako zaplacení příslušenství k této částce a příslušenství k původně žalované částce 445.200,- Kč za dobu od 8.1.2007 do 8.7.2007, když v tomto období žalovaná nebyla v prodlení se zaplacením žádné částky a to ani částky 78.000,- Kč, neboť v té době ještě neuplynula šestiměsíční lhůta pro projednání nároku žalobce u Ministerstva spravedlnosti.

Pod bodem IV. výroku rozsudku pak soud rozhodl o náhradě nákladů řízení mezi účastníky. O náhradě nákladů řízení soud rozhodoval v souladu s ustanovením § 142 odst. 3 o.s.ř., podle kterého i když měl účastník úspěch jen částečný, může mu soud přiznat plnou náhradu nákladů řízení, měl-li neúspěch v poměrně nepatrné části, nebo záviselo-li rozhodnutí o výši plnění na znaleckém posudku nebo na úvaze soudu. Na základě shora uvedeného ustanovení dospěl tedy soud k závěru, že je na místě přiznat náhradu nákladů řízení žalobci,

neboť rozhodnutí o přiznání výše nemajetkové újmy záviselo na úvaze soudu. Za těchto okolností tedy soud přiznal náhradu nákladů řízení žalobci, když vycházel při stanovení výše paušální náhrady za právní zastoupení z přiznané částky 78.000,- Kč. Proto soud pod bodem IV. výroku rozsudku rozhodl o povinnosti žalované zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v celkové výši 25.894,40 Kč, když tato částka je složena z částky 20.560,- Kč, jakožto paušální náhrady hotových výdajů právního zástupce žalobce dle § 3 vyhlášky č. 484/2000 Sb. v platném znění, dále z částky 1.200,- Kč jakožto paušální náhrady hotových výdajů právního zástupce žalobce v souvislosti s přípravou a převzetím věci, podáním žaloby, vyjádřením ve věci ze dne 1.2.2008 a v souvislosti s účastní u jednání soudu dne 12.2.2008 - jedna paušální náhrada á 300,- Kč dle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. v platném znění. Součástí přiznané náhrady nákladů řízení je pak i částka 4.134,40 Kč jakožto částka odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou bude právní zástupce žalobce povinen odvést z přiznané odměny, když zároveň v řízení bylo osvědčeno, že právní zástupce žalobce je plátcem DPH (§ 137 odst. 3 o.s.ř.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu podepsaného a to v potřebném počtu stejnopisů.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný navrhnout jeho soudní výkon nebo exekuci.

V Praze dne 12.února 2008

Mgr. Blanka Vernerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: